

mén tværimod kun til Fordel for de større Besiddere med disse overmaade høje Priser paa Kreaturer. For den Husmand, der maaske en Gang hvert tredje eller fjerde Aar naar at faa en Ko tilovers, idet han en Gang har kastet sig over Mælkeproduktion og ikke i saa høj Grad har ofret sine Interesser paa Tillæg og Opdræt, maaske fordi Pladsforholdene ikke i samme Grad tillader ham at kaste sig over denne Side af Landbruget — for en saadan Husmand, der, naar det kommer højt, faar en Kvie eller en Ko at undvære hyert andet eller hvert tredje Aar, kan der blive en mindre Gøvinst, og om man siger, at han skal udrede Afgiften, som nu er fastsat til 50 Kr., eller for at Ordningen kunde faa den fulde Virkning skulde udrede en Afgift af f. Eks. 100 Kr. pr. Kreatur eller nøjes med en mindre Pris, det spiller, naar man faktisk desuagtet kunde faa 5—6—700 Kr. for et saadant Kreatur, ikke nogen overmaade stor Rolle for ham. Men hvem det spiller en stor Rolle for, er Ejerne af de store Gaarde og de større Ejendomme, som ligger med store Engstrækninger og i Forvejen har deres Virksomhed baseret paa et overmaade stort Opdræt. Og jeg hævder da, at det er ikke rimeligt, naar det samfundsmæssigt gør nogen Skade paa andre Omraader og ogsaa indenfor den Stand, det her drejer sig om, ikke at træffe Forholdsregler, som i nogen Maade mildner de værste Følger og fremmer den Udvikling i Retning af at skabe flere selvstændige Landbohjem, som vi har været inde i, og som, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, er gaaet paa bedst mulige Maade.

Jeg har villet fremdrage disse Ting til Overvejelse for at vække Forstaaelse for dette og for at bidrage mit til, at vi kunde komme frem ad denne Vej i større Omfang end hidtil sket. Og efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i Aftes forstod jeg, at ogsaa han i nogen Maade deler den Opfattelse, at denne Ordning endnu ikke virker saa tilfredsstillende, som den burde. Jeg haaber derfor, at han vil bistaa i Forhandlingen, saaledes at der kan komme et bedre Resultat af denne Ordning, end det hidtil har været Tilfældet.

Mikkelsen: Jeg havde ikke tænkt at tale ved Finanslovsforslagets første Behandling, men i den Tale, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder holdt i Gaar, bebudede han Fremsættelsen af et

Lovforslag om Anlæg af Jernbaner og deriblandt en Jernbane fra Skive til Videbæk. Som bekendt var det Jernbaneudvalg, som blev nedsat i Fjor, sammen med Ministeren ovre at bese Forholdene, og vi har ved Selvsyn forvissat os om, at der var stor Trang til en Jernbane, og at Folk var overmaade glade over, at Ministeren vilde fremsætte Lovforslag herom. Endvidere udtalte den højtærede Minister, at han agtede at tage flere Jernbaner med paa det Forslag; han havde til Hensigt at fremsætte i Aar; blandt andet nævnedes Ministeren Banen Silkeborg—Kellerup og en Forlængelse af Bryrup-Banen til Silkeborg. Den højtærede Minister tilføjede: dog den sidste som smalsporet. Det var det, der faldt mig for Brystet og forbavtede mig i allerhøjeste Grad. Da vi i Fjor indbragte vort Andragende om Forlængelse og Ombygning af Bryrup-Banen, blev det modtaget med Velvillie, og jeg nærede Haab om, at Lovforslaget vilde blive fremsat i den Form, som samtlige Kommuner, Landkommuner, Amtskommuner og Byer, var blevet enige om. Denne Forlængelse af Bryrup-Banen som smalsporet er allerede vedtaget i Loven af 1908; den skulde gaa til et Punkt paa den midtjyske Længdebane, og der skulde ydes et Tilskud af $\frac{3}{5}$ af Anlægskapitalen. Det Lovforslag, Ministeren nu vil fremsætte, angaar altsaa kun en Ændring med Hensyn til Tilknytningspunktet, Silkeborg, eller et andet Punkt paa den midtjyske Længdebane. Det er ikke den Tilknytning, Beboerne langs Bryrup-Banen særlig har ønsket; det, de særlig har ønsket, er en Ombygning af Bryrup-Banen til normalsporet og derefter en Forlængelse.

Jeg har boet mellem to smalsporede Baner i over 20 Aar og har derfor nogen Erfaring for, hvad det vil sige at have en saadan smalsporet Bane, og hvor store Ulemper der er forbundet dermed. Ulemperne er særlig store, naar Banerne har Tilknytning til Statsbanerne. Navnlig hvor der befordres meget Gods, er der betydelige Ulemper baade med Omladningen og med at skaffe Vogne; hvis der derimod var normalsporet Bane, kunde der somme Tider laanes Vogne af Statsbanerne. Det er en stor Skuffelse for Beboerne, som nu har arbejdet en seks—syv Aar for at faa tilvejebragt gode Forhold; de har arbejdet trofast, har faaet Tilslutning fra samtlige Landkommuner, Amtskommuner og Byer og tilvejebragt de Midler, der er nødvendige til Ombygning af Banen. Jeg haaber da, at Ministeren ikke vil fastholde